

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 3. října 2024 v senátě složeném z předsedy Mgr. Bc. Viktora Macha a soudců JUDr. Luboš Vrby a JUDr. Alexandra Károlyiho, odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného [datum] v [obec], trvale bytem [adresa], proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2023, č. j. 74 T 3/2022-1915,

a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1, písm. d), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje v celém výroku o uloženém trestu.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že se obžalovaný

[jméno] [příjmení], [datum narození],

odsuzuje

podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pět) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze 7. 12. 2023, sp. zn. 74 T 3/2022 byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným jednak zvlášť závažným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, jednak zločinem zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 2 alinea první, odst. 4 tr. zákoníku ve stádiu

pokusy podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a za to byl odsouzen, a to za trestné činy uvedené pod body I. a II. tohoto rozsudku a dále za přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, jehož spácháním byl uznán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. 6 T 91/2020, který nabyl právní moci dne 26. 1. 2021, podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi let, a to za současného zrušení výroku o trestech z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. 6 T 91/2020, jakož i všech rozhodnutí na zrušované výroky o trestu obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl v rámci souhrnného trestu dále uložen peněžitý trest ve výměře 600 000 Kč, vyměřený jako 600denních sazeb, přičemž 1denní sazba činí 1 000 Kč. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl v rámci souhrnného trestu dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev tak, jak jsou vymezeny v zákoně č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, a to na dobu pěti let.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě obžalovaný odvolání, přičemž rozsudek napadl v celém jeho rozsahu, tedy jak ve výroku o vině, tak ve výroku o trestu. Zde, mj. uvedl, že má za to, že soud prvního stupně nedůsledně aplikoval zásadu in dubio pro reo a skutečnosti nejasné či nedostatečně zjištěné mu vykládal spíše k tíži a nikoli ku prospěchu, soud prvního stupně nesprávně a nelogicky hodnotil provedené důkazy, zejména pak kladl jednostranně důraz na tvrzení a skutečnosti obžalovanému nepříznivé (jež zároveň pokládal za věrohodné) a naopak potlačoval zjištění pro obžalovaného příznivá, soud prvního stupně nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když neprovedl některé potřebné důkazy, soud prvního stupně nesprávně věc posoudil po právní stránce, když se zejména dopustil nesprávného právního hodnocení v rovině práva obchodních společností a z něj vyplývajícího režimu akcí v akciové společnosti. Skutek označený jako I. – Hotel Příchovice – proto též nesprávně právně kvalifikoval. Soud prvního stupně u skutku II. – [příjmení] [příjmení] – nesprávně presumoval naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu, ač tyto musejí být prokázány. Soud nesprávně skutky hodnotil též dle ustanovení § 254 odst. 2 tr. zákoníku, ač tato skutková podstata je nepřiléhavá. Soud nesprávně uvažoval o výši škody, k níž mělo zamýšleným jednáním dojít, ač zde mezi jednáním a domnělou škodou není příčinná souvislost. Soud uložil obžalovanému nepřiměřeně přísný trest. Za základní odvolací námitku pokládá obžalovaný nesprávné právní posouzení skutku označeného soudem jako I. – Hotel Příchovice. Pouze pro přesnost obžalovaný uvádí, že si je vědom toho, že soud věc posoudil jako případ pokračujícího trestného činu, a tedy že se důsledně nejedná o samostatný skutek, ale o tzv. dílčí útok. Tento dílčí útok soud prvního stupně, s určitým zjednodušením, vymezil tak, že se obžalovaný pokusil zmocnit se ke škodě pravých akcionářů společnosti Hotel Příchovice, a.s., IČ: 26751071, a to sérií jednání, která spočívala v opatření si výpisu z OR, v němž byl veden jako předseda představenstva společnosti cestou předložení padělaných listin o své volbě rejstříkovému soudu, vystupováním ve funkci předsedy představenstva při faktické snaze, převzít hotel“ společnosti provozovaný a podáním návrhu na zápis své osoby jako jediného akcionáře, jakož i různými dalšími drobnějšími jednáními směřujícími tímto směrem. Tímto jednáním mělo být směřováno ke způsobení škody ve výši hodnoty společnosti. Ačkoli skutkový stav věci byl v hrubých obrysech zjištěn a ačkoli obžalovaný jej do nemalé míry nespornuje, právní hodnocení tohoto skutkového stavu je zásadně nesprávné, a to v rovině práva obchodních korporací a v navazující rovině trestní. K tomu, aby v rovině trestního práva hmotného mohlo podvodné jednání (co do následku či zamýšlenému následku) směřovat k získání obchodní korporace (jak předjímá soud), je u akciové společnosti nutno, aby byl útok pachatele veden na její akcie. Jak vyplývá z příslušných právních předpisů, že podíly ve společnosti Hotel Příchovice, a.s. (tedy, jednoduše, její, vlastnictví“) je vtěleno do jí emitovaných akcií. Této společnosti se nelze zmocnit jinak, než nabytím jejích akcií, přičemž s ohledem na to, že emitovala akcie na jméno, muselo by se tak stát jejich rubopisováním. Jak je z napadeného rozsudku zřejmé (a to i za předpokladu akceptace

skutkových závěrů soudu prvního stupně) – jednání obžalovaného k ukořistění akcií společnosti nesměřovalo. Proto jsou právně zásadně nesprávné úvahy prvostupňového soudu marg. 220. Návrh směřující k zápisu osoby jako jediného akcionáře společnosti není návrhem směřujícím k získání stoprocentního podílu. Tuto funkci zápis jediného akcionáře v OR nemá. Tímto zápisem se nic, nezískává“. Obdobně je třeba nazírat na tzv. hromadnou listinu, kterou měl obžalovaný vytvořit a svůj návrh jí dokládat, přičemž tato listina vůbec nemá náležitosti cenného papíru (ač je hromadnou listinou nahrazující cenné papíry na řad, neobsahuje jméno remitenta), přičemž navíc ani neobsahuje identifikaci obžalovaného jako akcionáře. Je možno uzavřít, že postavení V. [anonymizováno] a A. [příjmení] coby akcionářů společnosti nebylo po celou dobu celým jednáním jakkoli ohroženo. Akcie společnosti stále zněly na jejich jméno, nebyly z nich nijak, lákány“, celou dobu tyto osoby, měly akcie doma“, obžalovaný se je z nich nepokoušel nijak, dostat“, přesvědčit je k rubopisování, přinutit je akcie vydat apod. To samozřejmě minimálně u těchto osob též vylučuje jakýkoli omyl – akcionáři celou dobu dobře věděli, že akcionáři jsou a žádných pochyb o tom neměli. Závěr soudu o mechanismu celého děje – zejména o jednání, následku a příčinné souvislosti mezi nimi – je tak nesprávný. Doslova lze říci, že věci nefungují tak, jak si je soud prvního stupně představuje. To má za následek též nesprávnou úvahu o výši hrozící škody. Obžalovaný je toho názoru, že smyslem trestního řízení je nalézt kvalifikaci nejpřílehavější, nikoli účelově nejpřísnější, jak se v jeho případě stalo. Musí poukázat na to, že soud jednotlivé důkazy hodnotí zaujatě v jeho neprospěch. Zejména bezvýhradně věří svědkovi [příjmení] a [příjmení], ač tito evidentně věc líčí upraveně a o některých okolnostech otevřeně lžou (například svědek [příjmení] o existenci směnky na 5 000 000 Kč). Jakmile je zde ovšem důkaz svědčící pro obžalovaného soud jej buď bagatelizuje (absence náležitostí na hromadné listině, nevdá“) nebo pomíjí – například výroky na videozáznamu citované výše. Pokud jde o dílčí útok označovaný jako II. – [příjmení] [příjmení], zde je obžalovaný přesvědčen, že soud zcela flagrantně porušil zásadu in dubio pro reo v rovině posuzování skutkového stavu. Skutkový základ tohoto útoku vymezil soud prvního stupně v zásadě tak, že měl obžalovaný směřovat k obohacení blíže nezjištěné osoby částkou 3 787 368 Kč z prodeje nemovitostí společnosti Color Metal, s.r.o., za niž jako jednatel takový prodej zajišťoval, ač jednatelem po právu nebyl a svého zápisu do OR dosáhl předložením padělaných listin. Jednání je kvalifikováno jako trestný čin podvodu, jenž v základní skutkové podstatě je vymezen tak, že, kdo sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta, zákazem činnosti nebo propadnutím věci. Je tedy zřejmé, že podvodné jednání musí směřovat současně k obohacení určité osoby a zároveň k poškození oběti trestného činu. V tomto konkrétním případě je zřejmé, že i při akceptování skutkových zjištění soudu prvního stupně, by byl trestný čin spáchán pouze tehdy, pokud by výnos z prodeje nemovitostí dle záměru a jednání obžalovaného měl směřovat mimo dispozici společnosti jako prodávajícího. Obžalovaný v rovině teoretické připouští, že kdyby obchod ujednal tak, že výnos z prodeje nemovitostí nedostane společnost C Metal, ale buď on anebo nějaká třetí osoba – typicky s ním nějak spojená – zřejmě by se o trestný čin jednat mohlo, a to dokonce i kdyby oprávněným jednatelem byl. Tuto skutečnost je ovšem v řízení nutno prokázat. S ohledem na zásadu in dubio pro reo není možno ji nahradit vágním závěrem, že prostředky měly směřovat, neznámo kam“. Též u tohoto dílčího útoku soud prvního stupně hodnotí důkazy povážlivě jednostranně v neprospěch obžalovaného. V zásadě nekriticky je přijímána výpověď společníků společnosti C Metal – sourozenců [příjmení] – v tom směru, že o počínání obžalovaného neměli ponětí a zásadně s ním nesouhlasili. Skutkový stav věci nicméně z důkazů plyne spíše takový, že jakkoli mezi stranami mohly panovat dílčí nejasnosti či neshody o detailech celého postupu, operace jako taková v celém svém kontextu záměrům sourozenců [příjmení] konvenovala. Z důkazů je zřetelné (vypovídají tak všichni svědci včetně Nowokových), že předmětné nemovitosti chtěli prodat, dokonce že je právě za takovým účelem původně zakoupili (svědek Bohuněk, svědek [příjmení]). Je přitom naprosto evidentní, že na prodeji nemovitostí chtěli spolupracovat s obžalovaným, což je patrné zejména z počínání svědka [příjmení], jenž

s obžalovaným spřádal rozsáhlejší investiční plány se zapojením zahraničních subjektů; dokonce byl za účelem obchodního jednání na Kypru a povšechně se s obžalovaným rozsáhle stýkal a měl v něj důvěru. Je třeba zohlednit, že v případě [příjmení] [příjmení] dokonce bylo jednání obžalovaného domnělým poškozeným ku prospěchu, neboť tito nakonec dosáhli přesně toho výsledku, který si přáli, a nemovitosti prodali jim vyhovujícím způsobem. U případu Hotel Příchovice je třeba obžalovanému přičíst k dobru, že v řádu dnů přistoupil k narovnání s akcionáři společnosti, že uhradil veškeré škody a byl součinný při nápravě celé situace. Je nutno rovněž zohlednit, že v případě Hotelu Příchovice jednal obžalovaný pod tlakem útoků na svou osobu a své bydliště, a tedy je možno uvažovat o aplikaci ustanovení § 58 odst. 7 tr. zákoníku. Obžalovaný též musí poukázat na skutečnost, že ač se ve věci nemohl doznat v procesním slova smyslu, neboť nesouhlasí s právní kvalifikací skutků a s dílčími skutkovými tvrzeními obžaloby, nemalou část skutkového děje doznává, nespornuje a hodnotí sebekriticky. Významným faktorem, který by měl být dle názoru odvolatele zohledněn, je doba, která uplynula od spáchání předmětných skutků, která se blíží osmi letům. Výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody s takovým časovým odstupem od spáchání pokusu nenásilného trestného činu, zejména za situace, kdy z něj nevznikla škoda a pachatel jeho následky bezodkladně napravil, je dle názoru odvolatele nemístnou krutostí a nemůže plnit jakýkoli legitimní účel sledovaný trestním právem. (Obžalovaný by dle současné výměry trestu byl uvězněn ještě 15 let po spáchání daných skutků. Jakákoli souvislost mezi trestem a trestnou činností by tak byla přerušena.) Obžalovaný si dovoluje poukázat na soustavnou kritiku nadužívání nepodmíněných trestů odnětí svobody v České republice a vyslovit přesvědčení, že okolnosti tohoto případu jeho uvěznění nevyžadují. Dovoluje si poukázat na nabízející se srovnání s trestnou činností na úseku sexuální svobody a důstojnosti, kde nejsou podmíněné tresty výjimečné ani u dokonatých trestných činů. Jakkoli se jedná o jiné skutkové podstaty, obžalovaný pokládá za obtížně spravedlivé, aby byl uvězněn za pokus hospodářského trestného činu před osmi lety na dobu sedmi let za situace, kdy pachatelé dokonatých znásilnění mohou obdržet tresty podmíněné. Nejedná se o disproporci ani důvodnou ani logickou. Obdobně je možno poukázat na veřejně intenzivně sledované trestní stíhání v případě tzv. Čapího hnízda, kde se jedná o typově podobnou trestnou činnost s obdobnou trestní sazbou. Navrhuje dále, aby jej v rozsahu skutku označovaného jako II. – [příjmení] [příjmení] obžaloby zprostil, neboť je zřejmé, že nebyl prokázán rozhodující prvek skutkové podstaty trestného činu – vznik škody a obohacení v příčinné souvislosti s jednáním. Navrhuje, aby odvolací soud věc ve zbývajícím rozsahu vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí (s ohledem na nutnost jiné právní kvalifikace k ní příslušející potřebě dokazování, zejména výslechu svědků z řad rodinných příslušníků obžalovaného). Pokud by odvolací soud sám rozhodoval o trestu, ať již se zachováním výroku o vině nebo na základě vlastního rozhodnutí o vině, navrhuje obžalovaný, aby mu byl uložen toliko podmíněný trest odnětí svobody v přiměřené výměře, eventuálně ve spojení s tresty jiného druhu.

3. Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a shledal, že podané odvolání je zčásti důvodné.

4. Městský soud v Praze ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci. Podle § 2 odst. 6 tr. řádu provedené důkazy hodnotil po pečlivém uvážení všech okolností případů jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. V odůvodnění napadeného rozsudku ve smyslu § 125 odst. 1 tr. řádu stručně a výstižně vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporovaly. Při odůvodnění uloženého trestu uvedl, jakými úvahami byl veden při ukládání trestu, jak posoudil povahu a závažnost trestného činu z hlediska významu konkrétního chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobu provedení činu a jeho následků, okolností, za kterých byl čin spáchán a osoby pachatele, míry jeho zavinění a jeho pohnutky, záměru nebo cíle, jakož i polehčujících a přitěžujících okolností do doby, která uplynula od spáchání trestného činu. Uvedl,

jak přihlédl k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele, k jeho dosavadnímu způsobu života. V odůvodnění se rovněž dostatečně vypořádal s obhajobou, uvedl, proč nevyhověl eventuálním návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Vrchní soud v Praze proto pro stručnost na pečlivé a logické odůvodnění napadeného rozsudku stran viny v plném rozsahu odkazuje.

5. Obžalovaný uplatnil v průběhu řízení před nalézacím soudem shodnou obhajobu, kterou následně vtělil do podaného odvolání. Prostřednictvím svého obhájce zvolil obhajobu, kterou své jednání v plném rozsahu hrubě bagatelizuje, jednotlivým svým krokům, které byly plně v průběhu řízení před soudem I. stupně prokázány a obžalovaným zčásti i doznány, pak přiznává zcela jiný význam, sám sebe staví do role obránce vlastních práv, kdy byl v podstatě donucen k „nestandardním“ krokům, jejichž dopad v rovině trestněprávní lze shledat maximálně na úrovni trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zákoníku. S těmito závěry se ve shodě s nalézacím soudem ani odvolací soud nemůže nijak ztotožnit, přičemž veškeré uplatněné námitky vypořádal Městský soud v Praze již v odůvodnění rozsudku.

6. Vrchní soud především pro stručnost v plném rozsahu na odůvodnění napadeného rozsudku v otázce viny obžalovaného stran obou skutků odkazuje. Odůvodnění je logické, zcela přesvědčivé, úplné, a vypořádává se s obhajovací argumentací obžalovaného. Odvolací soud považuje za případné upozornit zejména na zcela konkrétní argumentaci nalézacího soudu, kterou soud osvětluje v odst. 188. a násl. ve spojení se zjištěními zdůrazněnými v odst. 169. a odstavci bezprostředně následujícími. Jednotlivé zcela důrazné, jednoznačné a navenek působící úkony obžalovaného cílí k tomu, aby se obžalovaný postupně stal předsedou představenstva akciové společnosti, zcela ovládající obchodní společnost v důsledku odvolání stávajících členů dozorčí rady, aby se stal jediným akcionářem obchodní společnosti a také jediným disponentem účty obchodní společnosti, nevzbuzují jakékoli pochyby o snaze obžalovaného fakticky ovládnout předmětnou obchodní společnost se všemi v úvahu přicházejícími důsledky. Skutečnosti, na které obhájce obžalovaného v podaném odvolání poukázal (faktické držení akcií stávajícími akcionáři, „pouhý útok na majetek“ společnosti, neexistence jednání obžalovaného směřující k vyprázdnění či vytunelování společnosti atd.) nemají podle názoru odvolacího soudu vliv na užitou právní kvalifikaci. Obžalovaný si jednotlivými promyšlenými a prokázanými právními kroky vytvářel jednoznačně půdu pro další, zcela konkrétní a navazující protiprávní jednání, která započala již realizovanými platebními příkazy k převodu peněžních prostředků na ve výroku označené bankovní účty. Jednotlivé právní kroky, podrobně popsane na str. 1-5 výroku rozsudku, jsou významné i pro případné úvahy (k nimž zjevně obhajoba směřovala) stran jednání obžalovaného ve formě pokusu podle § 21 odst.1 tr. zákoníku jako tzv. pokusu nezpůsobilými prostředky, za který by ovšem byl obžalovaný rovněž plně trestně odpovědný. Mohlo by být totiž zcela rozdílné posouzení jednání obžalovaného, který by (v tomto případě nezjištěným podvodným způsobem) docílil, „toliko“ neoprávněného zápisu obžalovaného jako předsedy představenstva obchodní společnosti, avšak nijak by ve svých aktivitách dále nepokračoval, a posouzení déle trvajícího a intenzivního jednání obžalovaného, které bylo v tomto řízení plně prokázáno. Tedy cílem jednotlivých kroků obžalovaného bylo i podle názoru odvolacího soudu plně ovládnout zmíněnou obchodní společnost se všemi právními důsledky s jednotlivými zápisy v obchodním rejstříku spojenými a provedenými, a to bez ohledu na to, zda se faktickým akcionářům podařilo zabránit dalším hrozícím škodám. Protiprávní jednání obžalovaného navíc nebylo ojedinělé (jak se v návaznosti na možnou právní kvalifikaci trestného činu vydírání snaží uvádět obhajoba), ale obžalovaný pokračoval v podvodném jednání za pomoci obdobného mechanismu i v případě jednání popsaného pod bodem II. Odvolací soud se zde v plném rozsahu ztotožňuje nejen s odůvodněním viny obžalovaného, ale rovněž se závěrem, že se jedná o pokračování v trestné činnosti. Proto se odvolací soud ztotožnil v plném rozsahu s užitou právní kvalifikací jako zvlášť závažného pokračujícího zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku

v souběhu se zločinem zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 2 alinea první, odst. 4 tr. zákoníku, obojí ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Současně odvolací soud konstatuje, že doplněním dokazování navrženou listinou a výsledky příbuzných obžalovaného by nemohl dospět k jiným závěrům, a proto tyto návrhy jako nedůvodné zamítl.

7. Pokud se týká ukládaného trestu, pak se Vrchní soud v Praze zcela ztotožnil s obecnými úvahami, které nalézací soud zvolil. Dospěl však k závěru, že je třeba ve smyslu § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu zčásti závěry soudu prvního stupně v otázce trestu korigovat. Proto napadený rozsudek zrušil ve výroku o uloženém trestu a znovu rozhodl. Dospěl totiž k závěru, že zde již není na místě učinit závěr o vztahu souhrnnosti jednání obžalovaného ve vztahu k rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. 6 T 91/2020. Jak bylo zjištěno z přiloženého trestního spisu a rovněž soudem I. stupně reflektováno, obžalovaný [jméno] [příjmení] byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. 6 T 91/2020, který nabyl téhož dne právní moci, uznán vinným přečinem zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, a odsouzen podle § 206 odst. 3 tr. zákoníku a § 67 odst. 1, 3 tr. zákoníku a další k peněžitému trestu v celkové výměře 400 000 Kč a k trestu zákazu činnosti v trvání 24 měsíců. Z přiloženého trestního spisu obvodního soudu bylo pak zdejším soudem zjištěno, že uložený peněžitý trest byl dne 15. 4. 2021 zcela uhrazen, usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 1. 3. 2022, které nabylo právní moci dne 8. 3. 2022, bylo podmíněné upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, a to se stanovením zkušební doby v trvání 24 měsíců, přičemž usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8. 8. 2024, které nabylo právní moci téhož dne, bylo rozhodnuto, že se odsouzený [jméno] [příjmení] ve zkušební době podmíněného upuštění od zbytku trestu zákazu činnosti osvědčil. Podle § 69 odst. 3 tr. zákoníku se na pachatele, kterému byl uložen peněžitý trest za jiný trestný čin než zvlášť závažný zločin, se hledí, jako by nebyl odsouzen, jakmile byl trest vykonán nebo bylo od výkonu trestu nebo jeho zbytku pravomocně upuštěno. Podle § 74 odst. 2 tr. zákoníku, byl-li trest zákazu činnosti vykonán, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen. Na obžalovaného se tedy hledí, jako by nebyl uvedeným rozsudkem obvodního soudu odsouzen (§ 43 odst. 4 tr. zákoníku), a není tedy již dán vztah souhrnnosti podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku.

8. Vrchní soud v Praze s ohledem na výše uvedené shledal, že je na místě korigovat rovněž výši uloženého trestu a v souladu s obecnými i konkrétními úvahami nalézacího soudu stran osobních, majetkových a výdělkových poměrů pachatele dospěl k závěru, že přiměřeným trestem odnětí svobody je trest odnětí svobody uložený jako úhrnný podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku vyměřený na samé spodní hranici zákonné trestní sazby nejprísnějšího ustanovení v rámci užití právní kvalifikace, tedy ustanovení § 209 odst. 5 tr. zákoníku, v trvání pěti roků, a to se zařazením podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Současně nijak neshledal naplněné podmínky pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody podle § 58 tr. zákoníku, zejména ustanovení § 58 odst. 6 tr. zákoníku, a to s ohledem na povahu a závažnost pokusu – sofistikanost jednání obžalovaného, jeho intenzitu, delší trvání trestné činnosti a souběh dvou trestných činů. S ohledem na blíže nezjištěné majetkové a výdělkové poměry obžalovaného a rovněž i s ohledem na větší časovou vzdálenost od doby páčání trestné činnosti obžalovaného (rok 2016) již ale oproti předchozímu odsouzení neshledal na místě uložit peněžitý trest, ani trest zákazu činnosti, a to především s ohledem na časovou vzdálenost od spáchání předmětného jednání (osm roků). V ostatních výrocích byl ponechán napadený rozsudek beze změny.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného, a dále odsouzenému pro nesprávnost výroku rozhodnutí

soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovo1atel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovo1acího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch odsouzeného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 3. října 2024

Mgr., Bc. Viktor Mach
předseda senátu